

Hồi 117

Di Hê Lối Cũ

A

ã Quân Vũ cảm thấy trong lời nói như có một hàm ý khác thường, chàng hỏi:

- Thừa lão tiền bối! Sẽ có việc gì khác nữa sao?

Lam Hải Bình trầm tư nghĩ ngợi một lúc đáp:

- Ta vốn không can thiệp đến việc rắc rối trong giang hồ nhưng sở dĩ ta chịu kết thù với phái Côn Luân để cứu mi, một kẻ không quen biết thì phải có một lý do trong ấy chứ sao?

Chàng nói:

- Vãn bối lòng dạ thấp hèn làm sao hiểu ý của tiền bối? Xin tiền bối cho biết rõ.

Lam Hải Bình cười nói:

- Mi biết được lai lịch của ta, thì mi có thể đoán được tại sao ta cứu mi không khó.

Mã Quân Vũ liền quỳ xuống đất cung kính nói:

- Lam Tiểu Diệp và Đại tỷ tỷ đối với đệ tử có ơn nặng như núi. Đệ tử đang buồn không làm sao báo đáp được ân sâu ấy. Không ngờ tiền bối lại thương đệ tử như vậy. Hiện giờ đệ tử được thâu làm môn hạ, đệ tử không dám cầu mong gì hơn nữa. Nhưng hôm nay đã được biết lai lịch của tiền bối thì xin tiền bối liệt đệ tử vào môn trường, nếu không thì đệ tử sẽ không đứng lên nữa.

Lam Hải Bình biết hai thiếu nữ này đối với chàng tình thâm nghĩa trọng nhưng vì mắc vào quy luật võ lâm nên đành âm thầm dấu nhẹm. Sự thân thiện ấy không thể tiến tới một bước nữa.

Lão đưa tay đỡ Mã Quân Vũ và nói:

- Vũ nhi! Hãy đứng lên. Lão phu không có lòng tranh giành trong giang hồ song chỉ vì tạo hoá trên ta đó thôi!

Lão từ từ nói tiếp:

- Bạch Vân Phi và Vũ nhi kết bạn nhau trước, còn Diệp nhi lại kết bạn với Vũ nhi sau. Tuy thế mối tình của người nào cũng sâu sắc cả. Ta không có quyền phá hoại, chỉ cương quyết giữ đúng quy luật của võ lâm thôi.

Mã Quân Vũ nghe nói vậy không đứng lên, vẫn quỳ mãi dưới đất van nài xin thâu nhận làm đồ đệ.

Hành động đó khiến lão thương xót, lão nói:

- Vũ nhi ôi! Trăm việc đều do số mạng cả. Nếu trước đây mười năm mà mi chưa tầm sư học đạo, gặp phải lão phu thì với tư chất tốt như mi ấy chắc chắn đã nạp mi làm đồ đệ. Nhưng bây giờ cái thời gian ấy qua rồi không thể thâu nạp được nữa!

Chàng vẫn không chịu đứng lên. Thật ra lòng chàng không phải chỉ nghĩ về võ công mà thôi mà còn nghĩ về mối tình giữa chàng và Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp rất có liên quan đến lai lịch của ông ta.

Chàng chỉ sợ chàng sẽ chấm dứt cuộc tình duyên giữa chàng và hai người nên chàng cố quỳ xin nếu không được làm môn hạ cũng được làm kẻ tay chân bộ hạ. Nếu ông ta chàng cương quyết thì chàng vẫn kêu nài.

Lam Hải Bình thấy không thể làm ngơ trước hành động khẩn thiết của chàng nữa, và lại lão còn phải nhờ chàng khuyên Bạch Vân Phi trở về kinh sư vì vậy lão than thở:

- Lão phu vẫn tưởng mình đã ẩn thân yên sống trong thâm sơn cùng cốc rồi, ngờ đâu nợ trần gian chưa thoát khỏi. Lão phu chỉ vì tương lai của Lang Đại Công Chúa nên dù cho chúng ta không có duyên nợ sư đồ, mi vẫn bái lão phu làm dưỡng phụ cũng tốt vậy. Từ nay mi và Lam Tiểu Diệp là huynh muội. Mi có vui lòng không?

Mã Quân Vũ không ngờ mình được làm con nuôi Lam Hải Bình. Thật là điều vinh hạnh cho chàng. Chàng cúi đầu lạy tạ rồi nói:

- Nếu vậy xin dưỡng phụ nhận lấy một lạy của Vũ nhi.

Sau khi nhận lấy lễ tạ của chàng, lão vuốt râu cười xòa:

- Từ nay con và ta là phụ tử rồi. Ta đối với con không còn nghi ngờ nữa và cũng không có quyền dấu diếm bất cứ việc gì. Vậy con hãy đứng dậy nghe ta phân tỏ.

Mã Quân Vũ nghiêm trang và lễ phép chấp tay hầu chuyện. Lam Hải Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi cất giọng:

- Bạch Vân Phi là Công Chúa của Hiếu Tông. Ta đây đối với nàng tuy là nghĩa sư đồ song không thể vượt khỏi khuôn phép quân thần được.

Từ ngày Diệp nhi tuân lệnh vong mẫu tìm đến Quát Thương Sơn ta định lấy Huyền Âm Hao Tâm, môn nội công chí cao vô thượng hy sinh cho Diệp nhi. Nhưng vì lúc đó Lang Đại Công Chúa lại dắt con về Thiên Cơ Thạch Phủ, kể đó Diệp nhi lại biết được ta là cha nên sự hy sinh của ta bất thành. Ta phải ở bên Thiên Cơ Thạch Phủ rình xem hai nàng yêu con. Bất giác ta vừa kinh vừa sợ nhưng ta không tiện ra mặt khuyên giải. Vì vậy lòng ta bối rối, trở về kinh sư và đã tìm ra một đường duy nhất cho Lang Đại Công Chúa.

Sau khi thố lộ hết tâm tình, lão nở một nụ cười khoan khoái.

Mã Quân Vũ vội nói:

- Nghĩa phụ định cùng Đại tỷ tỷ trở về kinh sư để phục hồi địa vị Công Chúa trong thâm cung sao?

Lam Hải Bình gật đầu:

- Ta muốn chấp tay quỳ gối, mời Công Chúa nghĩ đến dân chúng sinh linh mà trở về kinh sư. Nhưng ta lại không muốn nàng phải sống buồn tẻ lạnh lùng trong chốn thâm cung hiu quạnh.

Mã Quân Vũ nhìn sững ra vẻ ngạc nhiên:

- Nghĩa phụ muốn Đại tỷ tỷ trở về kinh sư, lại không muốn nàng khôi phục lại địa vị Công Chúa trong thâm cung. Hay là nghĩa phụ muốn Đại tỷ tỷ xen vào việc quốc chính?

Lão cười ha hả:

- Vũ nhi! Con nên biết hiện giờ triều chính đã không như xưa. Hoàng Thượng đã nghe lời lũ gian nịnh. Bọn này chuyên quyền hà hiếp dân chúng. Còn những kẻ có tài đành thút thủ bế môn. Nếu tình trạng này vẫn kéo dài mãi thì giang sơn sẽ sa vào cảnh khói lửa điêu linh. Chúng ta là những kẻ có lương tri, chẳng lẽ điềm nhiên tọa thị?

Lang Đại Công Chúa là tương lai của Hiếu Tông nên sự hưng suy của nước nhà là trọng trách mà nàng phải lo gánh vác. Bởi thế ta định khuyên nàng trở về cung, tức là muốn nàng sửa sang xã tắc, chấn chỉnh triều trung thì nàng khỏi hia quạnh trong thâm cung.

Mã Quân Vũ đắc ý:

- Nghĩa phụ làm như vậy thì hay lắm, Đại tỷ tỷ coi bộ khó mà từ chối được. Vì sao bây giờ nghĩa phụ không thực hiện kế hoạch đó mà lại phải dùng đến con?

Lam Hải Bình biến sắc nói:

- Việc này tuy có quan hệ đến quốc vận, nhưng ta lại không thể nói thẳng cho Lang Đại Công Chúa biết được. Một là từ nhỏ nàng ở trong hậu cung đã chán ngán cảnh hồng lâu. Hai nữa là nửa đời của nàng đều chuyên cần luyện võ nên mùi danh lợi nàng không màng nữa. Huống chi từ bé đến lớn nàng đã quá thù ghét lũ gian thần. Nếu ta khuyên nàng, nàng bằng lòng về cung thì tốt bằng, không thì hỏng việc. Vì vậy ta không thể chỉ lo cho Lang Đại Công Chúa mà còn phải lo cho Vũ nhi nữa.

- Nghĩa phụ là sư phụ của Đại tỷ tỷ mà không thể khuyên được thì Vũ nhi có được tài năng gì mà khuyên người trở về được?

- Ta hỏi con, tại sao nàng lại chịu mạo hiểm xông pha mấy lần để cứu con?

Mấy lời Lam Hải Bình hỏi khiến chàng đỏ mặt làm thinh.

Lam Hải Bình suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Theo sự quan sát của ta thì ta biết được Lam Tiểu Diệp và Lang Đại Công Chúa tha thiết yêu con, may mà tình yêu ấy cao thượng nên mới khỏi lâm vào cảnh phàm tục ố lem.

Mã Quân Vũ cúi đầu không đáp.

Lão nói tiếp:

- Ta không muốn nàng vương vấn tình yêu mà phải trở về đường chánh. Nếu cách đó không thành thì ta đánh ngậm hận trở về triều nội.

Lão ngừng một lát rồi tiếp:

- Bây giờ ta đưa ra một kế, con có thi hành không?

- Thưa dưỡng phụ, kế gì xin cho biết, nếu có thể con sẽ thi hành ngay.

Lam Hải Bình nghiêm giọng:

- Sau khi ta tập luyện võ công cho con thành thuộc rồi, con phải đến Quát Thương Sơn tỏ lời tuyệt tình cùng Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp. Thờ cơ hội ấy ta sẽ khuyên nàng về kinh đô xây dựng lại sơn hà. Con nghĩ sao?

Mã Quân Vũ nghe nói mặt mày tái nhợt, ghen một lúc rồi đáp:

- Thưa dưỡng phụ, ân nghĩa của Đại tỷ tỷ và Lam cô nương con không sao đáp đền được, mà nay bỗng dưng ra mặt phản phúc thì Vũ nhi này đâu ở!

Lam Hải Bình cau mày chấp tay sau lưng quay đi vài bước ra vẻ giận hờn rồi quay lại nói:

- Mã Quân Vũ! Mi có thể làm mích lòng một người mà cứu muôn người không?

- Thưa dưỡng phụ! Vẫn biết dưỡng phụ đứng trên lập trường quốc gia dân tộc khuyên con như thế là phải lẽ. Song đối với người đã cứu tử con, làm thế nào con có thể làm mích lòng được?

Lam Hải Bình cả giận:

- Thân nam tử da ngựa bọc thây, xả thân vào trận địa không tiếc, một lòng bảo vệ sơn hà xã tắc. Có đâu một chàng trai tuấn tú thế kia lại có thể hèn nhát không thể hy sinh mỗi tình nhỏ nhen như thế được. Vậy thì ta có dạy võ công cho mi cũng vô dụng. Thôi, từ nay mi đừng gọi ta là dưỡng phụ nữa. Chào mi, ta đi ...

Mã Quân Vũ hoảng kinh vội quỳ xuống gọi lớn:

- Dưỡng phụ! Dưỡng phụ!

Lam Hải Bình quay lại nhìn chàng bằng đôi mắt thương hại.

Mã Quân Vũ khẩn khoản:

- Vũ nhi xin tuân lệnh dưỡng phụ.

Lam Hải Bình bước tới đỡ Mã Quân Vũ nói:

- Ủ! Có thể mới xứng đáng anh hùng hào kiệt chứ!

oOo

Ngót một năm qua, Lam Hải Bình đem hết võ công của mình truyền đạt cho Mã Quân Vũ. Chàng quả là bậc thông minh hiếm có, hơn nữa chàng đã có một ít căn bản võ công nên lúc bấy giờ đã trở thành một cao thủ võ lâm xuất chút tại hạ

Một hôm vào một buổi sáng tinh sương. Giọt sương mai còn lấm tấm trên cành liễu, rơi rụng trên mái tóc chàng lóng lánh như muôn ngàn hạt kim cương cài trên tóc.

Một mình chàng ôn lại những võ công mà dưỡng phụ đã dày công chỉ dạy.

Chàng nhảy lên không trung. Phóng mình bên trái, lách qua bên phải. Vận chưởng lực đánh ra một cái, hơn vài ba mươi cây đại thụ ngã xuống ào ào như trời long đất lở.

Bỗng nghe đâu đây có tiếng rên siết thê thảm. Chàng lần tới thì nghe tiếng rên ấy từ trong hang vọng ra. Lấy làm lạ, chàng lần xuống, lần xuống ...

Giật lùi lại hai bước hàng hét lớn:

- Sư phụ!

Trước mặt chàng diễn ra một cảnh hãi hùng bi đát. Chàng đoán đúng lắm, thật thế, đó là Huyền Thanh đạo trưởng bị trói bằng một xích sắt, cột vào viên đá chập cứng.

Mã Quân Vũ cắn răng tống tới một chưởng.

Bùng ...

Dây xích đứt tiện làm đôi, Huyền Thanh rơi xuống được chàng đưa tay bông lấy, chàng khẽ gọi:

- An sư! Ai đã hành hạ ân sư thế này?

Khẽ một tiếng rên thê thảm, Huyền Thanh nhắm nghiền đôi mắt không nói gì cả.

Mã Quân Vũ dò xem các huyệt đạo biết là kẻ nào đã dùng võ công tuyệt học trong Quy Nguyên Mật Tập điểm vào huyệt Thái Dương nên phải mê man thế này. Chàng liền vận công lực tập trung vào hai ngón tay xoa bóp trên Thái Dương của Huyền Thanh để chữa trị.

Thì trong lúc ấy có tiếng cười khanh khách từ bên trong tảng đá vọng ra. Tiếp theo một giọng nói quen quen:

- Vũ huynh! Sao Vũ huynh lại cứu kẻ muốn đi tìm Vũ huynh để giết hại. Thật là đại dột.

Mã Quân Vũ ngạc nhiên để Huyền Thanh xuống, thủ thế chờ chiến đấu với hung thủ.

Bỗng một bóng người xuất hiện nhìn vào mặt chàng nhe răng cười, một giọng cười rùng rợn của một kẻ gian hùng.

Mã Quân Vũ hét lớn:

- Tô Hùng! Mi có thể sát hại sư phụ ta sao?

Tô Hùng cau mày hất hàm bước tới hai bước nghiêng rằng nói:

- Mã Quân Vũ! Đã mấy lần ta tha chết cho người chỉ vì tình bằng hữu. Nay lại còn đến đây can thiệp vào chuyện của ta. Hay là số mạng của người phải chết vì tay ta?

Tô Hùng dụ giọng nói tiếp:

- Côn Luân Tam Tử cần phải trừng trị. Chúng đã toa rập cùng Lâm Ngọc Bích tìm cách giết ta và bêu xấu ta trên giang hồ để rửa sạch sư môn. Vậy Côn Luân Tam Tử đối với chúng ta đều là kẻ thù. Sao Mã huynh còn can thiệp cứu người, mà người ấy lại sắp giết huynh?

Mã Quân Vũ cả giận chỉ vào mặt Tô Hùng mắng lớn:

- Tô Hùng! Quân phản bạn! Sao mi còn có thể nhắc tới tình bạn nữa. Tình kia đã chấm dứt sau khi mi ăn cắp cuốn kỳ thư trong Thiên Cơ Thạch Phủ. Cũng vì mi mà sanh sự tranh giành cướp giựt sát hại lẫn nhau. Bây giờ mi còn muốn sát hại sư phụ ta nữa sao? Dầu ta không được thừa nhận sư môn phái Côn Luân, ta vẫn nhớ ơn chỉ giáo. Ta không phải hạng lừa thầy phản bạn như mi. Thôi, tội mi đã đành rành, hãy đứng im chờ chết.

Tô Hùng nét mặt hầm hầm, đôi mắt nẩy lửa, vận công lực quét ngang một chưởng vất qua thắt lưng Mã Quân Vũ. Gió chưởng tới ào ào.

Mã Quân Vũ cả cười, chàng không đỡ cũng không tránh né, đứng im vận công chịu đựng.

Bùng ...

Luồng chưởng lực đánh vào người chàng bị sức nội công quá mạnh dội ra, tua tủa muôn ngàn tia lửa.

Mã Quân Vũ vẫn cười khanh khách.

Tô Hùng hoảng hốt, mặt mày biến sắc quay lưng bỏ chạy.

Nhanh như chớp, luồng chưởng lực của Mã Quân Vũ tổng tới. Tô Hùng ngã sấp học máu chết tươi. Chưởng phong quện tròn lồi cuốn đất, sỏi, sạn ủa tấp trên mình Tô Hùng dày ba tấc.

Ôi! Mồ chôn kẻ gian hùng...

Lúc bấy giờ chàng không còn để ý đến thân xác của kẻ phản bạn kia nữa. Chàng mãi lo vận khí đờn điền, khai thông các huyết đạo của Huyền Thanh đạo trưởng.

Chỉ trong chốc lát nét mặt Huyền Thanh bỗng ửng đỏ, hơi thở mạnh dần. Lão mở to mắt nhìn chòng chọc vào Mã Quân Vũ khẽ gọi:

- Ân nhân! Ân nhân!

Mã Quân Vũ quì xuống từ từ nói:

- Sư phụ. Con tên Mã Quân Vũ, là một tên phản đồ, xin cúi đầu bái yết ân sư.

Huyền Thanh đạo trưởng đứng dậy nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên:

- Vũ nhi! Sao con biết mà đến đây cứu ta?

- Đệ tử đang luyện võ, nghe tiếng rên nên vào đây thì thấy Tô Hùng đang hành hạ ân sư. Đệ tử đã giết hắn rồi và cứu sư phụ thoát khỏi tử thần.

Mã Quân Vũ hỏi tiếp:

- Sư phụ làm gì đến đây mà thọ nạn?

Huyền Thanh đạo trưởng ấp úng không đáp được. Bỗng hai hàng nước mắt lão rơi xuống.

Mã Quân Vũ sững sốt một lúc nói:

- Thưa sư phụ! Chắc sư phụ vì danh dự phái Côn Luân nên đi tìm tên phản đồ này khiến thọ nạn. Vậy con xin tự vận nơi đây để tạ tội cho sư môn.

Vừa dứt lời chàng rút kiếm toan tự vận.

Huyền Thanh lập tức nhảy tới đỡ gươm nói:

- Vũ nhi! Chớ hủy mình. Đến giờ phút này ta mới biết con là một môn đồ trung hậu. Sự thực ta vâng lời sư đệ đi tìm mi về tạ tội. Song bây giờ ta mới hiểu kỹ luật môn phái thật quá cố chấp hẹp hòi. Lần này ta quyết về thảo luận với Chưởng Môn tha tội cho mi và cho phép mi về môn trường.

Mã Quân Vũ nghe nói cúi đầu bái hai cái, nói:

- Tên tội nhân này xin đội ơn sư phụ đã có lòng chiếu cố tha tội chết. Đệ tử còn mặt mũi nào dám trở lại môn trường.

Nói xong, chàng bái tạ lui ra.

Huyền Thanh nhìn theo thở dài và phóng mình về Côn Luân Sơn.

Lam Hải Bình thấy Mã Quân Vũ về, cười nói:

- Ta xem võ công của con hôm nay đã đến mức tuyệt đỉnh rồi, cần gì mà tập luyện nhiều như thế.

Lão nói tiếp:

- Thôi, hôm nay chúng ta lên đường thi hành nhiệm vụ.

Mã Quân Vũ vẫn sắc mặt buồn đầu đầu vì đã giết một mạng người mà dưỡng phụ chàng đâu có biết.

Lam Hải Bình thấy thế hỏi:

- Vũ nhi! Việc gì mà buồn bực thế? Chúng ta sắp làm một việc cứu dân độ thế, đáng lẽ ra sung sướng mới phải, có đâu lại vì chút tình nhỏ nhen mà làm nhọc chí anh hùng sao?

Mã Quân Vũ gượng cười đáp:

- Thưa dưỡng phụ, con đâu dám buồn, song con sợ việc làm không kết quả đấy thôi!

Lam Hải Bình cười ha hả:

- Cần phải tự tin chứ!

Hai cha con Lam Hải Bình dùng thuật khinh công tuyệt đẳng, chỉ trong chốc lát đã đến Thiên Cơ Thạch Phủ. Người ta thấy hai làn khói đen vừa bay đến cửa Thạch Phủ thì một bóng đen đã biến mất chỉ còn một bóng đen lướt vào thôi, tức là Mã Quân Vũ.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ từ trong bước ra nghiêng mình chào Mã Quân Vũ:

- Mã tướng công! Làm gì hơn một năm nay không thấy mặt?

- Tôi mãi theo dưỡng phụ tập võ công.

- Hèn gì quên mất những người quen ở Thiên Cơ Thạch Phủ, để người ta phải nhắc nhở mãi!

- Ai mà nhắc tôi?

- Lý Thanh Loan chứ còn ai?

Phàn Tú Vỹ vừa nói vừa cười đưa chàng vào động.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Đại tỷ tỷ làm gì trong đấy?

- Chủ nhân tôi đang trò chuyện với Lam cô nương và Lý cô nương ở vườn hoa.

Mã Quân Vũ tiến vào vườn hoa. Ba người giật mình quay lại, ai nấy đều đỏ bừng chào hỏi niềm nở. Lý Thanh Loan chạy đến nắm tay chàng nói huyền thuyên:

- Vũ ca! Huynh đi đâu mà biền biệt ngót một năm trời, huynh không nhớ muội sao?
Nỗi vui mừng của nàng khiến hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

- Huynh vẫn nhớ muội lắm chứ, nhưng huynh mãi học võ công nên không rảnh.

- Chắc nay Vũ ca học giỏi lắm phải không? Hèn chi ...

- Thôi muội, đừng có khen lắm.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Vũ huynh lâu nay mạnh giỏi chứ? Tôi mãi trông Vũ huynh tới để đòi công đấy!

- Trả công gì, thưa Đại tỷ tỷ?

- Công coi sóc Lý Thanh Loan chớ công gì?

Mã Quân Vũ cười đáp:

- Chẳng những trả công chăm sóc cho Lý Thanh Loan mà còn trả ơn Đại tỷ tỷ và Lam muội nữa.

Lam Tiểu Diệp nãy giờ đôi má đỏ ửng ghen ngào bỗng nàng xen vào:

- Sao Vũ huynh hôm nay lại gọi tôi bằng muội muội?

Mã Quân Vũ phân trần:

- Số là thân phụ muội đã nhận huynh là con nuôi, nên kể từ nay chúng ta coi như tình huynh đệ cốt nhục.

Lam Tiểu Diệp nghe chàng nói bỗng biến sắc, nàng trầm nghĩ:

“Ôi! Thân phụ ta không muốn cho ta kết duyên cùng Mã Quân Vũ nên mới nhận làm con nuôi. Thế thì từ nay giữa ta và Mã tướng công đã có bức tường ngăn cách. Thật là đau đớn!”

Nàng gượng cười:

- Thế thì càng tốt chứ sao?

Mã Quân Vũ nghiêm giọng nói:

- Tôi nghe dưỡng phụ bảo Đại tỷ tỷ sắp đi về kinh sư để khuyên Hoàng Thượng hồi tâm dứt bỏ lũ gian thần, cứu vớt nhân gian đang chịu cảnh lầm than khổ cực.

- Sư phụ tôi lại bảo thế ư?

- Vâng! Tôi mang ơn sâu của Đại tỷ tỷ và Lam muội nên tôi muốn Đại tỷ tỷ ở đây, chờ có cơ hội, tôi sẽ đền đáp ơn sâu. Nhưng nghe Đại tỷ tỷ về kinh tôi rất buồn. Nhưng tôi nghĩ Đại tỷ tỷ là người có tâm hồn cao thượng, biết thương đồng bào dân tộc nên cần phải gánh vác sơn hà xã tắc.

Bạch Vân Phi trầm nghĩ:

“Sư phụ không khuyên ta được lại lập mưu như thế chẳng?”

Nàng vội nói:

- Tôi đã chán cảnh lầu son gác tía, ghê sợ cảnh cung vàng điện ngọc nên mới đến nhàn cư ở đây, làm gì có ý nghĩ trở về?

Mã Quân Vũ nói:

- Vậy Đại tỷ tỷ không biết thương đồng bào tổ quốc sao?

- Có chứ! Nhưng làm sao bỏ chốn này được? Vì bỏ đi tức bỏ cả kỷ niệm êm đềm trong thời gian qua còn gì?

Mã Quân Vũ cau mày:

- Vậy tôi cố học võ công gần năm nay chỉ vì muốn khi gặp hoạn nạn, có thể giúp cho Đại tỷ tỷ, nghĩa là làm nghĩa vụ cho đồng bào dân tộc, ngờ đâu cái học của tôi cũng vô dụng, không trở ƠN được.

Mã Quân Vũ gằng giọng nói tiếp:

- Hèn chi thế tục thường bảo: “Phụ nữ quần vận yếm mang chỉ là hạng nâng khăn sửa túi” là phải.

Câu nói của Mã Quân Vũ khiến nàng cảm thấy xấu hổ và đau xót. Nàng nghiêm sắc mặt nói:

- Việc đời đối với tôi đã làm ƠN không cần ai trả ƠN cả. Việc tôi có dự định đi về kinh sư để khuyên phụ hoàng cứu nguy xã tắc hay không là việc riêng của tôi, không cần ai biết đến. Tôi cũng không cần sự giúp đỡ của Vũ huynh. Tỷ muội tôi đủ sức đảm đương xã tắc.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Hoàng Thượng hoang dâm vô độ, nghe lời gian nịnh, dân chúng lầm than mà Hoàng Thượng chỉ có một mình tỷ tỷ là con, nên tỷ không về khuyên nhủ và ra sức diệt nịnh trừ gian thì e nước nhà nguy biến mà thế gian cũng chê cười tỷ muội mình. Nếu tỷ có về muội cũng xin đi theo giúp một tay.

Bạch Vân Phi lâu nay nghe ở triều đình gian thần làm lộng, nàng quá căm giận, nhưng chỉ vì mối tình của nàng và Mã Quân Vũ thâm hậu nên nàng không nỡ. Nay nghe chàng dùng những lời lẽ mỉa mai như thế thì nàng không còn muốn ở đây giờ phút nào nữa. Nàng quyết chí về triều tiểu trừ lũ nịnh thần.

Bạch Vân Phi kêu Phàn Tú Vỹ và các tên tỳ nữ đến hỏi:

- Bấy lâu nay ta ở đây hôm sớm cùng các người. Nay ta cần phải về cung để lo cho định mệnh quốc gia dân tộc, các người nghĩ sao?

Phàn Tú Vỹ cùng các tỷ nữ đồng thanh xin theo Lang Đại Công Chúa.

Bạch Vân Phi nhìn Mã Quân Vũ nói:

- Từ nay tôi khuyên huynh nên cùng Lý muội về Thuỷ Nguyệt Sơn Trang để vui sống với cha mẹ già, chớ nên tranh đua với giang hồ mà sinh ra giết nhau thảm khốc.

Lý Thanh Loan nãy giờ nghe rõ đầu đuôi, nước mắt chảy ròng. Nàng không muốn xa Bạch Vân Phi cũng không muốn xa Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi thấy thế đã hiểu, nàng vỗ về Lý Thanh Loan rằng:

- Lý muội! Cuộc đời dâu bể hợp hợp tan tan là lẽ thường trong nhân thế. Chúng ta cần phải hy sinh tình riêng để lo cho việc chung. Thôi muội hãy vui lòng mà theo Vũ huynh để về Thuỷ Nguyệt Sơn Trang hưởng một đời an nhàn sung sướng.

Dứt lời, Mã Quân Vũ nghiêng mình từ tạ Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp, dắt Lý Thanh Loan ra đi trong một buổi chiều ảm đạm.

Nước mắt chảy, và chảy mãi ướt cả vũ trụ không gian.

Hai bóng người:

Còn rõ ...

Mờ dần ...

Rồi ...

Mất hẳn ...

---- **HẾT** ----